Masonluk Tarihinde Anlatılmayanlar

Bölüm 12

Anlatılmayanların Anlatısı (VII)

SİYON PROTOKOLLERİ

Siyon Örgütü'nün geçmişteki tutumunu değiştirip, halkı bilgilendirerek desteğini sağlamayı öngören Charles Nodier, 1844 yılında öldü.

Örgütün büyük üstatlığını, onunla birlikte çalışmış olan ünlü 19. yüzyıl yazarlarından, o tarihte 42 yaşında olan **Victor Hugo** aldı.

Masonluğun yine Siyonizm'in amaçları doğrultusunda kullanılması, onun döneminde tasarlandı. Bu kez genel olarak Masonluğun değil, Avrupa'da giderek yaygınlaşan Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin ritüelik içeriğine belli bir öğretinin yerleştirilmesi öngörüldü.

Bunun için gerekli olan ilişki kuruldu ve hazırlanan proje bir yazılı anlaşma ile uygulamaya kondu.

"Siyon Protokolleri" denilen şey, işte bu yazılı anlaşmadır. Ancak tek bir anlaşma değil, üst üste birkaçı söz konusu olduğundan "protokoller" diye çoğul olarak anılır.

Bu anlaşmayı imzalayanlardan birinin Victor Hugo olduğunu anladınız. Diğerinin kimliğini az sonra göreceğiz.

***

Yahudilik ve Masonluk ile bağlantılı birçok kitap ve diğer yayınlarda, hele Masonluğu Yahudilik ile bağdaştıran hatta özdeşleştirenlerde, özellikle de ülkemizde, üzerinde aşırı duyarlılıkla spekülasyon yapılmış bir konudur Siyon Protokolleri…

Bunu dillerine dolayanların, konuyu ne kadar bildiği de belirsizdir.

Gerek Masonluğa gerek Yahudiliğe karşıt girişimlerde bulunan kişilerden hemen hepsi, ***"Les Protocoles des Sages de Sion"*** *(Siyon Bilgelerinin Protokolleri)* adını taşıyan bu anlaşmaları, kendi tezlerini destekleyen bir kanıt olarak göstermiştir.

"Siyon Protokolleri", bunun kısaltılmış adı oluyor.

***

Bu bağlamdaki iddialar iki aşamalıdır:

Söz konusu belgeler hem Masonluk hem Siyonizm ile bağlantılı olduğu için, kimisi sadece Masonluğun Siyonizm'in bir uydusu olduğunu ileri sürer. Kimisi bir adım daha ileri gidip, Masonluğun zaten Siyonizm'e hizmet etmek için kurulmuş olduğunu söyler.

Kuşkusuz burada Siyonizm dendiğinde, bu terim *"Yahudi ulusçuluğunun politik ülküsü"* ya da buna benzer bir anlam taşımaktadır. Bunun *"İsrail Devleti'ne destek vermek"* anlamında tanımlandığı bile görülebilir.

Bu tür bir tanımın, okumakta olduğunuz bu kitabın birçok bölümünde *"Siyon Örgütü'nün ülküsü"* biçiminde tanımlanan Siyonizm ile bağlantısı yoktur. Hatta bu ikisi çelişkilidir.

Söz konusu belgelerde, birtakım politik ve sosyal programlar vardır. Yahudi karşıtları yani Antisemitistler, bunları Yahudi ulusçuluğu ile özdeşleştirerek *"Yahudilerin uluslararası boyutta çevirdiği dalaverelerin göstergesi"* olduğunu ileri sürmüştür.

Şimdi bakalım, gerçekten öyle mi?

Öyle değilse, bu işin aslı nasıl?

***

Bu belgelerin düzenlenme tarihi 19. yüzyılın ikinci yarı ortalarında yani 1860-1870'li yıllardadır ama bir art niyetle uluslararası kamuoyunun gözleri önüne serilişi, 20. yüzyıl başlarındadır.

Bu belgelerin, 1897 yılında İsviçre'nin Basel kentinde toplanmış olan ilk "Uluslararası Yahudi Kongresi"nde derlendiğini ileri sürenler çıkmıştır.

Dil bilimciler ise bunların özgün olarak Fransızca yazılmış olup, dilin geçirdiği değişim evreleri göz önünde tutulacak olursa, 1884 yılından önce düzenlenmiş olduğunun anlaşıldığını belirlemiştir.

Bu işin ilginç yanlarından biri, söz konusu belgelerin aslında Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti ile bağlantılı oluşu ve bunun belgelerin bir yerinde açık bir şekilde vurgulanmış olmasıdır.

Buna karşın, 1884 yılında Fransa'da, Memfis-Mizraim Riti'nde çalışan bir locada, bu konu üzerinde uzun boylu görüşmeler yapılmış olduğu da belgelenmiştir.

18. yüzyıl ortalarında Fransa'da kurulmuş mason ritleri arasında doğmuş olan Martinizm akımını 1890 yılında yine canlandıran, "Papus" diye bir takma ad kullanan **Gérard Encausse**, sözü edilen o locanın üyelerindendi. O tarihte henüz 25 yaşında olan Papus, yeni Martinizm'e kattığı çoğu öğeleri, Eliphas Lévi'nin öğrencisi Fernand Rozier'den öğrenmişti.

***

Bu bağlamdaki en önemli nokta şudur:

Bu belgelerin, 19. yüzyıl sonlarında art arda hemen her yıl düzenlenmiş olan uluslararası Yahudi kongrelerinin herhangi birinde hazırlanmış olduğuna dair iddiaların hiçbir tutar yanı yoktur. Bu bir boş lâftan başka bir şey değildir.

Siyonizm terimi "Yahudilerin politik ülküsü" olarak tanımlansa, bunun başka hiçbir tanımı olmasa bile, Siyon Protokolleri'nin Yahudilik ile herhangi bir bağlantısı olamaz.

Üstelik bir sözcük olarak "Siyon", sırf Yahudilere özgü değildir.

Bir yer olarak da Siyon sırf Kudüs'te değildir.

Bir çizim olarak Siyon, Yahudilerin amblemi oluşunun çok ötesinde, derin anlamlar taşıyan bir simgedir.

Elbette Siyon Örgütü'nün Kudüs ile yakından ilgisi vardı. Fakat bu ilgi bambaşka bir gerekçeden, bir diğer ülküden kaynaklanıyordu. Bunun Yahudiler ile de İsrail Devleti ile de bağlantısı yoktu. Olamazdı!

***

Siyon Örgütü'nün yandaş ve destekçileri, 19. yüzyıl sonları ve 20. yüzyıl başlarında, özgün olarak Charles Nodier tarafından oluşturulmuş kültür emperyalizmini sürdürmenin yanı sıra, o tarihlerde Filistin'de ya da bir başka yerde ama öncelikle Filistin'de kendi devletlerini kurma peşinde koşan Yahudileri de amaçları yolunda âdeta bir maşa gibi kullandı.

Elbette art niyetli olan bu kullanımın amacı Kudüs'ün ele geçirilmesiydi. Bunun için Müslüman Araplar ile boğuşmak gerekirdi.

Bu zahmete niçin katlanılsın?... Zaten yurtları olduğunu ileri sürdükleri Filistin'e dönüp, orada kendi başlarına ve kendi dinleri uyarınca bir bağımsız devlet kurmak isteyen Yahudiler orta yerde çırpınıp duruyor... Önce onlar eyleme geçsin bakalım. Başarabilirse, iş sonra Kudüs'ü (sadece Kudüs'ü) onların elinden almaya kalsın!

Öyle yaptılar... Az sonra değineceğimiz ve "durup dururken" olarak da anabileceğimiz bir nedenle, Yahudilerin politik ülküsüne de "Siyonizm" denir oldu.

Fakat 19. yüzyıl ve öncesinde değil, 20. yüzyılda ve şimdilik!

Asıl Siyonistler yine perde arkasında kaldı.

Fakat o sonraki durum... Biz öncesini, 19. yüzyılın ikinci yarısında olup bitenleri incelemeyi sürdürelim. Bu konudaki ayrıntıları görmeliyiz.

PROTOKOLLERİN OLUŞUMU

1903 yılında, Rusya'da Pavel Aleksandrovich Krushevan adlı bir gazeteci, kendince, Yahudiler ile özdeşleştirdiği Siyonistlerin, eylem planını açığa vurdu.

Bu, gelişigüzel bir iddia değildi; Krushevan'ın elinde belgeler vardı. 1897 yılında İsviçre'nin Basel kentinde ilki düzenlenmiş olup, her yıl yinelenmekte olan Yahudi kongrelerini bunlarla bağdaştırdı.

Ortaya çıkarılan ve sonra topluca bir kitap haline getirilip yayınlanan bir dizi belgede, Siyonistlerin programının çeşitli aşamaları anlatılmaktaydı.

İleri sürüldüğüne göre, böylece *"Yahudilerin haince emelleri ve tüm dünyayı ele geçirmek için çevirdikleri dalavereler"* öğrenilmiş, üstelik kendi belgeleriyle de kanıtlanmış oluyordu.

Bunun üzerine Antisemistler yani Yahudi karşıtları hemen kolları sıvadı. Öteden beri çeşitli yerlerde Yahudiler'e karşı yürütmekte oldukları savaşımın kapsamına, *"iddialarının doğruluğunu destekleyen veriler"* olarak niteledikleri bu belgeleri eklediler.

Kaynak: http://en.wikipedia.org/wiki/Pavel_Krushevan

Ancak bu arada işin içine Masonluğu da katmaktan geri kalmadılar.

Bu bağlamda dediklerini şöyle özetleyebiliriz:

"Bu belgeler yalnızca Yahudilerle ilgili değildir. Masonların onlarla iş birliğini, Yahudilik ile Masonluğun Siyonizm çerçevesinde özdeşleştiğini göstermektedir. Hatta Masonluğun bu amaçla ve doğrudan Siyonistler tarafından kurulmuş bir göstermelik örgüt olduğunu da gözler önüne sermektedir. Bundan ötürü masonlar da Yahudiler ile eş düzeyde olmak üzere lânetlenmeli, ocakları bir an önce söndürülmelidir."

Daha önce de değinmiş olduğumuz üzere, Antisemitistlerin gündeme getirdiği Siyonizm, bizim bu kitabın başından beri sözünü ettiğimiz ve kısaca "Siyon Örgütü'nün ülküsü" olarak tanımladığımız Siyonizm değildi. "Yahudi ulusçuluğunun politik ülküsü" ya da buna benzer bir anlamda tanımlanmıştı. Günümüzde de öyle tanımlanmaktadır.

Siyonizmin bu iki tanımının tek bir ortak noktası vardır: Kudüs.

Her nasıl tanımlanırsa tanımlansın, bizi burada ilgilendiren konu, şu sözü edilen belgelerin nerede ve nasıl oluşturulduğu, kapsamlarında ne gibi şeylerin yer aldığıdır. Elbette bir de Masonluğun Siyonizm ile niçin ve nasıl bağdaştırıldığı...

Bu konuyu incelerken, Antisemitistlerin iddialarının pek çok yanılgı içerdiğini gördük.

Gerçi ortada *"dünyaya egemen olmak için dalavere çevirmek"* diye bir şey bulunduğu doğru... Buna ilişkin ortaya konulmuş belgelerin masonlar ile bir bağlantısı olduğu da yadsınamaz.

Fakat bunların Yahudiler, hele 19. yüzyıl sonlarında kendilerine bir yurt edinmek üzere başlattıkları girişimler ile ilgisi yok.

Bu işin içinde kimliği hayli önemli bir mason var; üstelik Yahudi asıllı... Fakat tek bir Yahudi asıllı masonun etkinliklerinin gerek tüm Yahudilere gerekse Masonluğun tümüne mal edilmesi çok yanlış...

Bu belgelerin, adı belli bir kişinin gizli niyeti ile gene adı belli bir diğer kişinin yanlış tutumunun ortak ürünü olduğu anlaşılıyor.

Anlatacağız.

***

Önceki deyişimizin yinelenmesiyle başlayalım:

1860'lı yılların sonlarında ya da 1870'li yılların başlarında, Fransa'da, "Les Protocoles des Sages de Sion" (Siyon Bilgelerinin Protokolleri) adını taşıyan birtakım belgeler düzenlenmişti.

Bunları kimin düzenlediğine sonra gelelim. Önemli olan şu:

Bu belgelerin kapsamı hem Siyonizm hem Masonluk ile bağlantılıydı. Dünya çapında büyük bir politik tasarım ortaya koyuyordu.

Siyonizme özgü olduğu açıkça belirtilen bu tasarımın uygulamaya konuşunda, masonların iş birliği edeceği belirtiliyordu. Hatta Masonluk, Siyonizmin bu tasarımdaki plan ve programını her bakımdan paylaşmış olarak gösteriliyordu.

Az sonra kapsamına da değineceğimiz bu tasarım, önceleri hayli dar bir çevrede biliniyordu.

Aslında öyle olması öyle kalması gerekirdi.

Fakat galiba bir hata yapılmıştı; öyle kalması için sözlü bırakılması gereken bu konu yazıya dökülmüştü.

İşte şimdi, bu durumda, eskiden bilgilerin yazılmayışının gerekçesi daha iyi anlaşılıyor ve doğru bir tutum olduğu görülüyor.

Dolayısıyla, 20. yüzyıl başlarındaki açığa vuruluşundan yıllarca önce, kısa sürede üst düzeylerde görevli masonlar arasında duyuldu. Ancak o sıralarda bu bilgi henüz ortaya çıkmamış, kamuoyuna yansımamıştı.

Bunların düzenlendiği tarih, kesin değil, yaklaşık olarak bilinmektedir. Tek değil, birkaç belge söz konusu olduğu için, düzenlenişleri de birkaç yıllık bir zaman dilimine yayılmış olabilir. Fakat mutlaka "Yahudilerin politik ülküsü" anlamındaki Siyonizmin ortaya çıkışından yaklaşık otuz yıl kadar önce…

1860'lı yıllarda yazılmış olmaları olası... Bunu da ancak Eski ve Kabul Edilmiş Riti ile bağlantılı bir diğer olayın ardında yatan gerekçeyi kurcaladığımız zaman anlayabiliyoruz. İşin orasına da geleceğiz.

PROTOKOLLERİN KAPSAMI

Kaçınılmaz olarak beklenen soru şu: «Bu belgelerde ne yazıyordu da böyle tepkiler yarattı ve hem Yahudilere hem masonlara suçlamalar yöneltilmesine neden oldu?»

Az buz değil... İnsanları tedirgin edecek hayli önemli sözler içeriyor...

Fakat bunun sorumluluğunu yüklemek üzere Yahudiler de Masonluk da yanlış adres…

En önemlisi, özetle şöyle bir programın tasarlanmış olması:

"Yeni bir dünya düzeni kurmak üzere belli bir grup insan seçilecektir. Bu grup her şeye egemen olacaktır. Yürürlükteki politik rejimlerin bir bölümünün yıkılması için karışıklık ve anarşi çıkarılacaktır. Masonluk ve benzeri kuruluşlar, Batı dünyasının ekonomik, politik ve sosyal kurumlarını ele geçirmek için kullanılacaktır."

,

Aslında, uzun uzun anlatılmakta oluşuna karşın, şu *"bir grup insan seçilecektir"* sözü bile bu belgelerin Yahudilerin kaleminden çıkmadığını göstermeye yeter. Çünkü Yahudiler, dinsel inançları uyarınca zaten kendilerini "seçilmiş insanlar" olarak görür. Üstelik Yahudi dinine özgü dogmaya göre bu "seçilmişlik", Tanrı tarafından belirlenmiştir.

Yahudilerin *"yeni bir dünya düzeni kurmak"* gibi bir düşünceleri yoktur; hiçbir zaman da olmamıştır. 19. yüzyılın sonlarına doğru, Tevrat'a göre İsrailoğulları'na vaat edilmiş, paylaştırılmış ve bir zamanlar atalarının yaşamış olduğu Kudüs ile çevresine yerleşip, orada kendi bağımsız devletlerini kurma peşinde koşmaya başlamışlardır.

Aslında bu, Yahudilerin bu bağlamdaki girişimlerinin ikinci aşaması sayılabilir. Dünyanın hemen her yerine dağılmış olan tüm Yahudiler arasında birlik ve bütünlük oluşturmak amacıyla, çalışmalarına 1860 yılında başlamışlardı. İşte o başlangıcın, Siyon Protokolleri ile dolaylı bir bağlantısı olduğunu daha sonra göreceğiz.

Fakat bunun genel olarak Yahudilerin toplumsal boyutta ya da ulusal girişimleriyle değil, tek bir kişiyle ilgili olduğunu, dolayısıyla bireysel bir nitelik taşıdığını da göreceğiz.

***

Yahudilerin, amaçlarını gerçekleştirebilmek bakımından gerek ekonomik, gerek politik gerekse sosyal kurumları kullanmaya hatta bunlardan bazılarını ele geçirmeye çalışmış oldukları elbette yadsınamaz. Birçok ülkenin emperyalist tarzının yanı sıra, bu da onların evrensel stratejisidir.

Hiç kuşkusuz Yahudi toplumunun yapıp etmeleri bizim ilgi konumuzun dışındadır. Siyon Protokolleri'ndeki bazı deyişlerin Masonlukla bağlantısı kurulan yorumu üzerine, şunu belirtmekte yarar var:

Yahudilerin, Siyon Protokolleri'nde yazılmış olan "politik rejimleri yıkmak" amaçlı bir eylemi hiçbir zaman söz konusu olmamıştır.

Bu bir Yahudi yandaşlığı değil; sadece bir objektif saptama…

19. yüzyılın ortasında "politik rejimleri yıkmak" terimiyle hedeflenen rejimler hangileri olabilir?.. Monarşiler mi?.. İmparatorluklar mı?.. Yeni yeni kurulmasına başlanan, kimisi demokratik cumhuriyetler mi?.. Genel olarak ekonomik bakımdan kapitalist sistemler mi?

Hangisi olursa olsun, tarihin hiçbir döneminde, hiçbir yerde Yahudilerin bunları ortadan kaldırmak için başlattıkları bir eylem görülmemiştir. Aksine, her ülkede politik ya da ekonomik rejim her nasıl ise onun korunmasıyla ve o düzen altında, "uyaroğlu" denilen tarzda çıkarlarının peşinde koşmuşlardır.

Siyon Örgütü ise yüzyıllarca hep yıkıma yönelmiştir. Yıkılmasını sağlayacaktır ki, yıkılanın yerine kendi adamı geçebilsin!

Aslında bu konu öyle o kadar geniş çaplı da değildir. Bu belgelerdeki "bazı politik rejimleri yıkmak" sözü, genelde Batı Avrupa'yı özelde ise Fransa'yı hedef almaktadır. Ancak tarih boyunca ya da uzun bir vadede değil, o sıralarda geçerli olmak üzere…

Siyon Örgütü'nün ülküsü, ancak monarşi ve otokrasiyle bağdaşır. Oysa Fransa'da, 1848 devriminden sonra cumhuriyete yönelinmiş ama kısa bir süre sonra yine imparatorluk oluşturulmuştu.

Siyon Örgütü, Fransa'nın eskiden olduğu gibi yine krallık rejimi altında fakat krallığın da mutlaka belli bir soyun eline geçmesi için uğraşmaktaydı. Dolayısıyla, 1860'lı yıllarda, Fransa'da yürürlükte olan rejimin mutlaka yıkılmasından yanaydı.

İşte Siyon Protokolleri'ndeki "politik rejimleri yıkmak" deyişi ancak bu anlamda kullanılmış olabilir.

Filistin'de bir demokratik Yahudi devleti kurulması da Siyon Örgütü'nün ülküsüne yani 20. yüzyıl öncesindeki tanımı uyarınca Siyonizme ters düşerdi ama o çok sonraki bir olaydır.

O Siyonistlere göre, sonradan (1948'de) kurulan İsrail Devleti'nin rejimi de keşke Tapınak Şövalyeleri'nin etkili dönemindeki gibi krallık olsaydı. İşte o durumda, bir sonraki aşamadaki eylemleri (Kudüs'ün de ele geçirilmesi) bakımından daha umutlu olabilirlerdi.

***

Siyonistler, tarihin hiçbir döneminde demokrasiden ve cumhuriyetten yana olmamıştı. Bir politik rejim olarak sadece monarşi geçerli sayılırdı. Oligarşi yani paylaşımlı grup yönetimi bile işlerine gelmezdi.

Siyonistlerin asal amaçlarından biri Merovenjlerin soyundan gelenlerin egemenliği altında Kutsal Roma İmparatorluğu'nun 7. yüzyıldaki parlak dönemini yeniden sağlamak olunca, radikal bir monarşi yandaşı oluşları yadırganacak bir tutum sayılmasa gerektir. Çünkü çağımızda destek bulamayacak bu tasarımın, o tarihlerde Siyonistlerin bakış açısından göreli bir haklılığı bulunabilir.

Herkesin kendisine göre bir davası var. Her biri kendine göre davasında haklıdır. Başkaları onlara önceleri dokunmaz, onaylamasa da yansız kalır ama kendi çıkarlarına aykırı görünce "kesinlikle haksız" sayar.

Nitekim baştan sona sosyal ve politik bir nitelik taşımakta oluşuna karşın, Siyon Protokolleri'nin hiçbir yerinde "cumhuriyet" ya da "imparatorluk" gibi bir söz geçmez. İlle de ve sadece "krallık"… Hatta birtakım ilgi çekici terimler kullanıldığı da dikkati çeker: "masonik krallık", "Siyon kanının kralı" gibi...

Tarihin hiçbir döneminde, hiçbir yerde "masonik krallık" diye bir şey olmamıştır. Zaten Masonlukta "kral" diye bir unvan hiçbir zaman hiçbir yerde kullanılmamıştır. Tamam, "prens" vardır, "imparator" vardır ama "kral" yoktur. Önemli "mason krallar" ya da "kral masonlar" vardır. Friedrich II gibi prensliğinde Masonluğa girip de sonradan kral olanlar bir yana, Masonluk ile krallığını özdeşleştirmiş olanlar da görülmüştür.

Bunlardan çok iyi bilinen ilki, İngiltere Birleşik Büyük Locası'nın ilk büyük üstadıdır. Gerçi o da Masonluğa prensken girmişti. Masonluğun İngiltere'deki tarihinde "Yeniler" (Moderns) olarak anılan büyük locanın büyük üstatlığına getirilmiş, "Eskiler" (Antients) denilen diğer büyük loca ile birleşme sonucunda 1813 yılında kurulan yeni büyük locanın büyük üstadı olmuştu. Birleşik Krallık tahtına ise daha sonra, 1820 yılında çıkmıştı. Ardından tam 10 yıl boyunca İngiltere'de Masonluk ile krallık özdeşleşmişti.

Bundan sonra da İngiltere Birleşik Büyük Locası'nın büyük üstatlığı hep kraliyet ailesinin elinde tutuldu ve o tarihten günümüze kadar Masonluk ülkenin dış ekonomik politikasında kullanıldı.

Ancak Siyon Protokolleri'nde sözü geçen krallık böylesi değil…

Orada gelecekteki kralın Hz. Davut'un soyundan olacağı belirtildikten sonra, bir de açık seçik bir tümce ile şöyle deniyor:

"Gerçek papa, Yahudilerin kralıdır."

Bu söze, at gözlüğü takmışçasına tek bir yönden bakanlar, *"Yahudilerin kralı"* teriminin hangi amaçla, nerede ve nasıl geçtiğini bilmeyen ya da bilmekle birlikte göz ardı edenler, bu denilenleri hemen Yahudilik ile bağdaştırıp Masonluğu da Siyonizm ile özdeşleştiriverir. Kuşkusuz bu özdeşleştirmedeki Siyonizm, 20. yüzyılda ortaya çıkmış terimdir.

Oysa Masonluk ile Yahudilik arasında ille de bir köprü, bir ilişki kurulması amaçlanıyorsa, bunun için bambaşka bir yol izlemek gerekir.

Çünkü Siyon Protokolleri diye anılan belgelerde, o *"gerçek papa"*nın bir de *"uluslararası bir kilisenin babası"* niteliğini taşıyacağı belirtilmiş.

Bir tek bu söz bile, bu belgelerin Yahudilik ile bağlantılı olmadığını, Antisemitist bir nitelik taşıdığını, bir tür Hıristiyanlık propagandası yapıldığını gösterir.

Fakat bu tür Hıristiyanlık, Katolik Kilisesi'ne amansızca karşı olduğu gibi, ne Ortodoks ne de Protestan mezheplerinin tarzıdır. Bu tür bir inancın temel eğilimi olarak belki ta 1. yüzyıldaki özgün Hıristiyanlık gözetilmektedir. Belki Yuhannacılık... Belki Kathar inancı gibi Düalizm üzerine kurulu bir dinsel felsefe… Hatta belki bunların bir karışımı... Musevîlik ile Hıristiyanlığa, gerek Müslümanlığın gerekse doğu din ve inançlarındaki öğelerin katıldığı, çok daha geniş kapsamlı, evrensel nitelikli, âdeta *"dünya dini"* gibi bir şey...

Siyon Örgütü'nün ilkeleriyle Masonlukta Fransız tarzı Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'ndeki ritüelik öğretiminin bir paydası…

YAHUDİLERİN KRALI

Şu *"Gerçek papa Yahudilerin kralıdır"* sözüne biraz daha takılalım.

Takılalım ki, Siyon Protokolleri'nin yönelimi ortaya çıksın.

Bu hiç de sıradan ya da gelişigüzel bir söz değildir. Ne anlama geldiği üzerinde durmak gerekir.

Bu işe girişince, asal konumuz olan Siyon Protokolleri'ni bir süre için terk etmiş olacağız.

"İsrail kralı" ile "Yahudilerin kralı" deyişlerini karşılaştıralım.

Bunlar özdeş değil, farklı kavramlardır. Bir ülkenin kralı olmak ile bir toplumun ya da halkın kralı olmak aynı şey değildir. Bunu daha önceki anlatımlarımızda görmüştük.

İsa küçük bir çocukken, İsrail kralı Herod (Herodes) adlı kişiydi; Kudüs'teki üçüncü mabedi yaptırmış olan kral…

Fakat Herod Yahudilerin kralı değildi. Yahudi bile değildi. Romalıların adamı olduğu için kral sayılıp sayılamayacağı bile tartışılabilir.

Oğulları da Herod adını taşıdığından, "Büyük Herod" olarak anılır.

"Yahudilerin kralı" olarak anılan kişi ise öncelikle İsa'dır.

Yaşına bakılacak olursa, İsa'nın "kral" olarak anılabileceği tarihte Büyük Herod çoktan ölmüştü. O sıralarda Yahudilerin yaşadığı ülkenin belli bir kralı da yoktu. Ülkeyi Romalı Vali Pontius Pilatus yönetiyordu.

Aslında İsa, hiçbir zaman krallık iddiasında bulunmamıştı. Romalılar, kendilerine başkaldıran Yahudilerin önderi olarak *"İşte budur!"* diye gösterilen kişi İsa olduğu için, onu yakalayıp "kral" olduğunu söyletmiş, sonra da çarmıha gerdirmişti.

Bu olay, geçerli olduğu kabul edilmiş 4 İncil'de de anlatılır: Yuhanna 18, Matta 27, Markos 15, Luka 23. Aralarında yer yer bazı farklar vardır ama olayın anlatımı değişmez.

Pontius Pilatus, o tarihte ülkede Romalılara karşı çıkarılmış isyanı bastırdıktan sonra, Yahudilere krallarının kim olduğunu sorar. Onlar da verdiği vaazlarla başlarına dert olmuş İsa'yı gösterir "İşte o." diye.

İncillerdeki anlatıma göre Pontius Pilatus İsa'ya «Sen Yahudilerin kralı mısın?» diye sorar. İsa da «Bunu sen söylüyorsun.» ya da benzeri bir tarzda «Sen öyle diyorsan öyledir.» gibi bir yanıt verir. Anlaşılan krallığı kabullenmiştir ama bu konuda öyle pek iddialı da değildir.

Antonio Ciseri'nin bu konudaki ünlü tablosu

Özellikle Matta İncili'nde, İsa'nın sıradan biri değil, bir soylu olduğu belirtilmiştir; üstelik Süleyman'ın babası Davut'un soyundan geldiği...

Hıristiyan inancına göre İsa'nın *"Tanrı'nın bakire Meryem'den doğma oğlu"* olduğu kabul edilirse de bu dinin kutsal kitaplarından biri olan İncil'de, -bırakın insanoğlu oluşunu- açıkça bir soyu sopunun bulunduğu yazılı… Üstelik bu soy İsrailoğulları'nın geleneksel "kral hanedanı".

Bu doğruysa, İsa da İsrailoğulları'nın Yahuda ailesinden gelme olduğunu göz önünde tutuyor idiyse, hazır fırsat çıkmışken krallık üzerinde hak iddiası olduğunu belirtmiş de olabilir!

İncil'de böyle bir şeye değinilmemiş ama bu durumda çarmıha gerilmesi haklı sayılabilirdi. Çünkü Romalılar açısından böyle bir kişi gelecekte tehlike yaratabilirdi. Belki o an için dünyevî anlamda Yahudiye kralı değildi ama soyu uyarınca bu niteliği taşımaktaydı.

Aslına bakılırsa, İsa'yı yok etmek isteyen Romalılar değil Yahudilerdi.

Romalıların sıradan bir Yahudi ile ne zoru olabilirdi ki!

Bu bağlamda "kral^" denilen kişi her kimse, cezalandırılıp şu isyana kalkışan Yahudilere gözdağı verilmesi öngörülmüştü.

Ancak unutmayalım ki İsa'yı çarmıha geren Romalılar değil Yahudilerdi; kendi halkı, kendi ülkesinden olanlar… Üstelik bunu Romalıların emri üzerine kendilerini kurtarmak için yaptıklarını söylemişlerdi.

«Peki onların zoru neydi?» diye sorabilirsiniz.

Şu: İsa orada burada dolaşarak halkı çevresine topluyor, Yahudilerin inançlarına ters, zedeleyici konuşmalar yaparak onları zehirliyordu.

Gerçi İsa, ülkenin yönetimindekilere karşı çıkan **Nazarenler** arasındaydı ama bu Yahudilerin iç sorunuydu.

Romalılar sadece imparatorluğun yararını gözetmekteydi. Yahudilerle dinsel bakımdan bir alıp veremeyecekleri yoktu. Onları ilgilendirmezdi. Öyle bir durum olsaydı, önce din adamlarını tutuklayıp cezalandırmaya girişirlerdi.

Yahudilerin "Sanhedrin" olarak anılan ve tüm din konuları üzerindeki egemen otoritesi sayılan İhtiyarlar Meclisi, çok zamandan beri İsa'yı lânetlemişti. Onlara göre İsa olmayacak işler yapıyordu; orada burada saçma sapan konuşmalar yapması, halka sapkın öğütler vermesi, bir de yanında sürekli olarak bir kadın taşıması falan…

İşte şu sonuncusu, **Magdalena**'nın hep İsa'nın yanında oluşu, üstelik kapalı yerlerde değil dışarıda da görünüşü, "karısı mıdır, sevgilisi midir, neyin nesidir" bunun da güya bilinmemesi…

Lâfı dolandırmaya gerek yok; asıl mesele buydu işte: İsa ile yakınlığı olan bir kadının dışarıda erkeklerle bir arada, haşır neşir olması…

Fakat onu öldürtemezlerdi çünkü öyle bir iş inançlarına aykırı düşerdi. Hani Musa'ya verilmiş On Buyruk kapsamında dördüncü sırada olan *"Öldürmeyeceksin"* diyor ya!... Sanki bu buyruğa çok uymuşlar ve hiç öldürmemişler de!...

Pontius Pilatus onlara İsa'yı çarmıha germelerini söylediğinde, bunu içten içe sevinerek yerine getirmişlerdi.

Güya Romalılara boyun eğmiş, zorunlu kalmışlardı.

Baş ağrısı bahane!...

***

Nazarenler…

Bu konuya değinmeden geçemeyiz.

Nazarenler, İsa'nın doğduğu sıralarda Yahudiye'nin kuzeyinde yerleşmiş ve Yahudilerin geleneksel dinsel yöntemlerine, bir bakıma Sanhedrin'e karşı çıkmış, âdeta isyancı nitelikli bir topluluktu.

Bu topluluğun Essenler ya da Essenîler olarak da adlandırılan, kendi içine kapanık bir tür ezoterik toplum ile de bağlantısı vardı.

Nitekim bazı kaynaklarda İsa'nın, bir Nazaren oluşunun yanı sıra Essenler ile de sıkı bağlantıları bulunduğundan söz edilir.

Bu özet bilgileri verişimizin nedeni şöyle:

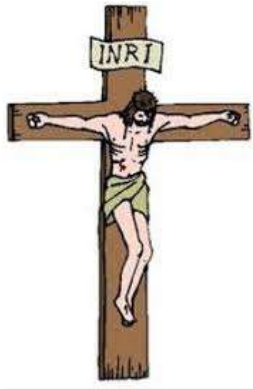
Birçok yerde olduğu gibi Masonlukta da geçen bir deyiş var. Bu deyiş, bir kısaltmayla yansıtılır:

I.N.R.I.

Bu kısaltmanın açılımı üzerinde birçok spekülasyon yapılmıştır. Söz konusu açılımlardan biri doğrudan anlattığımız konuyla bağlantılıdır.

Bu açılım Latince olarak şöyledir:

Iesus **N**azarenus **R**ex **I**udaeorum

Buradaki her I harfinin yerine J harfi konulmuş olabilir; anlam değişmez. Latincede bu iki harf özdeş olarak kullanılır.

Türkçesi: Yahudilerin Kralı Nazaren İsa.

Dendiğine göre, İsa çarmıha gerildiği zaman tepesine asılmış olan yaftada böyle yazıyormuş, "Buyrun, görün bakalım" dercesine…

Açılımın ikinci sözcüğü bazı yerde "Nazareth", dilimizdeki karşılığı "Nasıralı" diye verilmiştir. Ancak bunun yanlış olduğu belirlenmiştir.

Bu kısaltma salt Masonluğa özgü değildir. Başta Hıristiyanlık olmak üzere diğer birçok kurum gibi Masonlukta da yer yer kullanılmış, ancak başka anlamlara gelmek üzere de değinilmiştir.

Diğer anlamlar ritüelik bakımdan önemli sayılabilir ama Masonluk Tarihi ile bağlantılı değildir.

BALIKÇI KRAL

Konu krallık olunca, İsa'nın bir de "Balıkçı Kral" oluşu var.

Fransızcada "Roi pêcheur", İngilizcede "Fisher King", Almancada "Fischerkönig", belki hepsinden önemlisi Latince: "Rex piscator".

Anlamını ve niçin öyle dendiğini belki biliyorsunuz.

Bilmiyor ya da duymuş ama hatırlamıyor da olabilirsiniz.

Zaten bilenlerin hoş görmelerini rica ederek, özetle anlatayım.

***

Ortaçağda, Balıkçı Kral diye anılan bir varsayımsal kişiye, -İsa olduğu öngörülürse onun kutsal ruhunu taşıdığına inanılan kişinin yansımasına- birçok halk efsanesinde değinilmiştir. Bu efsaneler, Katolik Kilisesi'nin dogmalarıyla çelişkilidir.

Bu gibi efsaneleri anlatanların arasında 12. yüzyılın **Chrétien de Troyes** adlı bir tarihçi yazarı ile onun az sonrasında **Wolfram von Escheanbach** adlı halk ozanı başta gelir.

İlginç bir olay: Chrétien de Troyes öldüğü gün, Fransa'nın Troyes kentindeki evinde yangın çıkmış, tüm belge ve kitapları yok olmuştur.

Özgün olarak Balıkçı Kral, 1. yüzyıl başlarında Kudüs'ün kuzeyindeki Galile ülkesi çevresinde toplanmış Nazarenlerin ritüelik yöntemi uyarınca, bir adayın vaftiz yöntemiyle inisiyasyonunu uygulama yetkisi bulunan kişinin simgesel niteliğidir.

Bu ezoterik uygulamada, büyük bir tekne içinde, balıkçı ağları arasında inisiyasyondan geçirilen aday "balık" olarak nitelenirmiş. Nitekim İsa da Vaftizci Aziz Yahya tarafından bu işlemden geçirilmiş, böylece "balıkçı" olmuş. Sonradan o da bu yetkiyi edinmiş. Fakat aynı zamanda bir soylu, üstelik kral ailesinden gelme olduğu için, çarmıha gerilmesi olayından sonra Balıkçı Kral diye anılması olağanlaşmış. Zaten yaşamı sırasında birçok mucize gerçekleştirirmiş; bunlara bir de havarîleriyle yediği o ünlü "son yemek"te bir balığı bölerek hepsine paylaştırması anlatısı eklenir.

İlk Hıristiyanlar, bundan ötürü iki eğriden oluşan basit bir balık çizimini onun simgesi olarak benimsemişti.

Sonradan, İsa'nın soyundan geldiğine inanılanlar da onun gibi Balıkçı Kral olarak nitelenmişti.

İsa'nın soyundan gelenler???

Kilise'ye göre İsa hiç evlenmemişti, çocuğu falan yoktu, çarmıhta bedeni ölmüş, ruhu Cennet'e yükselmişti.

Öyle düşünmeyenlerin yani İsa'nın çarmıhtan canlı olarak indirildiğine inananların, İncil'de sözü geçen "cennet" terimiyle bağlantılı olmak üzere çok farklı bir yorum ve değerlendirmesi vardır.

Bu ayrıntılar, - ilginç olsa da- Masonluk Tarihi'yle bağlantılı sayılamaz. Onun için, burada bu kadarıyla yetinelim.

***

Çok kez belirttik; önemli olduğu için yineleyelim: Bir ülkenin kralı ile o ülkede halkın kralı aynı şey değil.

Ya Balıkçı Kral?…

O, tüm insanların, tüm halkların kralı…

Bu konu İncil'de de geçer.

Fakat şunu da göz önünde tutmalıyız: 1. yüzyılda yazılmış İnciller, Romalıların kontrolü altındaki bir ortamda İmparatorluğun sınırları içinde yaşayan ilk Hıristiyanlar içindi. O tarihlerde ve o toplumlarda her şeyin apaçık yazılabilmesi olanaksızdı; olmazdı. Anlatılmak istenen şeyler, ayan beyan gibi olanların ardında gizlenmeliydi.

Hani Bektaşîler *"Kuran-ı Kerim'in bir zahirî bir de batınî anlamı vardır."* der ya; onun gibi…

Yazılanları sadece anlayabilecek olanlar anlamalıydı. Tıpkı ezoterik nitelikli kurumların öğretilerini simgeler, simgesel deyişler, alegoriler kullanarak anlatışı ve bunları ancak inisiyelerin çözümleyebilişi gibi…

İncillerde, her nerede çok önemli bir konuya değinilecekse, orada şöyle ya da buna benzer bir deyişin geçtiği görülür:

"Bunlar, işitecek olan kulakları bulunanlar içindir."

Anlayana sivrisinek, anlamayana davul zurna…

***

İncillerde “dul kadın” kavramına ve onun oğluna da değinilir.

Bu “dul kadının oğlu” sözü, Masonlukta da önemli bir simgesel terim olarak kullanılır.

Tarih boyunca babası ölmüş, yetim kalmış olan kişilerden hep sitayişle, övgüyle söz edilmiştir.

Bunun açıkça ortaya konmamış olan bir gerekçesi vardır. O kişiler, ataerkil aile düzeni ortamında, babaları olmadan da üstün düzeyde bir kimlik edinebilmiştir.

Öyle bir kişinin yetim olduğundan değil anasının dul olduğundan söz edilişi, o kişinin değil anasının yüceltilişidir.

Bu, toplum içinde kadının öneminin ve çocuğun kişiliğinin oluşumundaki etkisi ile değerinin vurgulanışıdır.

Tarihte ayrı ayrı kültürlerin efsaneleştirilmiş birçok dul kadını var ama şu andaki konuuzla bağlantısı bakımından soralım: «Hıristiyanlıktaki ilk “dul kadın” kimdir?»

Sakın buna "Meryem" diye yanıt vermeyin; o yanlış olur. İsa dul kadının oğlu değil ki... Olsaydı, İncil’de belirtilirdi.

Aslında İncil’de Hıristiyanlıktaki o ilk dul kadının adı da pek belirtilmez. Hatta bundan özenle kaçınılmış olduğunu bile söyleyebiliriz.

Çünkü o İsa’nın ölümü üzerine dul kalmış olan Maria Magdalena’dır. Kısaca **"Magdalena"** olarak da anılır.

Bu durumda sonraki soru şöyle olur: «İlk "dul kadının oğlu" kimdir?»

Elbette Magdalena'nın ilk oğlu İsa Yustus.

İkincisi de Yusuf…

Kıyameti koparsın Katolik Kilisesi istediği kadar veryansın edip dursun hatta isterse, Hıristiyan toplumunda İsa'nın çarmıhta bedensel olarak da ölmediğine, iki oğlu olduğuna ve Magdalena'nın onları yalnız başına yetiştirdiğine inanan bir kesim de var.

Üstelik bu inanç İncil'e aykırı da değil; sadece İncil'in bu konuyla bağlantılı anlatımlarının, sözcüklerin anlamı üzerinde özenle durularak farklı bir şekilde yorumlanışının sonucu.

Kilise bu tarz düşünceyi "sapkınlık" olarak nitelendirse de Magdalena'nın öne çıkarılışı sapkınlıktan falan değildir. Bu, geleneksel "dul kadın" kavramından doğmuştur.

Nitekim birçok yerde adının kapsamında "notre dame" (bizim hanım) geçen bazı kilise ve katedraller, Meryem'e değil doğrudan Magdalena'ya adanmıştır. Fakat Katolik Kilisesi'ni bir de bu bakımdan küplere bindirmemek için bu konu çok dillendirilmez.

İsa'nın aslen Yahudi olduğunu gözden kaçırmayalım.

Yahudilerin eski bir geleneği uyarınca soylu bir ailenin erkek çocuğu altı yaşına gelinceye kadar babasını görmez, sadece anasıyla yaşardı. Psikologlar, insanın kişiliğinin yedi yaşına kadar oluştuğunu söyler. Demek ki, o toplumda çocuğun kişiliğinin oluşumunda anasının etkisi büyüktür. Zaten bu nedenle "dul kadının oğlu" deyişindeki asıl önemli kişi oğul değil anadır.

***

Balıkçı Kral, alışagelmiş olduğumuz sözlük anlamında bir ülkenin kralı değil, Merovenjler döneminde olduğu gibi kutsal kimliği olan bir tinsel halk lideridir.

Katolik Kilisesi her ne derse desin, her ne yaparsa yapsın, 13. yüzyıl başlarında Balıkçı Kral ile bağlantılı öykülerin birçok değişik türü, halk arasında anlatılmıştır.

Bu öyküler Batı Avrupa'da birdenbire, kendi başına ortaya çıkmamıştır. Tarihte gömülü çok daha eski kaynakları vardır.

Oralara uzanınca, bunların köklerinin Anadolu ve Ortadoğu'nun mitolojik anlatımlarında yer aldığı görülür. Adonis, Attis, Eleusis, Dyonisos hatta İran'daki Mitra, Eski Mısır'daki Osiris mitleri gibi…

Bu tür mitlerin, çok daha sonraki tarihlerde ortaya çıkan Masonluğun bazı ritüellerinde de önemsendiği ve değerlendirildiği görülür. Hepsinde "kötüler" tarafından öldürülen bir "iyi", sonra da onun "iyiler" tarafından yaşama döndürülmesine ilişkin bir anlatım vardır.

Süleyman Mabedi'nin başmimarı olarak nitelenen Hiram Abif de kötü işçiler tarafından öldürülür; daha sonra iyi işçiler onu yaşama döndürür.

Ön yargı ile Masonluğa karşı olup kötülemeye çalışanlar, bu öyküyü örnek olarak gösterip, masonların cinayet işlemek üzere hazırlandığını ileri sürmüştür. İster inanın ister inanmayın!… Hem sonrasında bir de Hiram Abif'in katilinin öldürülmesi olayı var.

Mason karşıtlarından kimileri bu "yaşama döndürme uygulaması"nı dillerine dolayıp, biz masonları, saçma sapan şeyler ve çocukça işlerle uğraştığımızı ileri sürerek alaya alır.

Simgesel dili bilmeyen, bunu anlayamayanları hoş görmek gerekir. Ne yazık ki, o kişiler simgelerden oluşan trafik işaretlerini bile anlamaz ve bunların mesajlarının yazılı olarak belirtilmesini bekler.

Ezoterik kurumlarda, inisiyasyondan geçmemiş olan bir kimse "ölü" sayılır. İnisiyasyonu ile doğar ve asıl yaşama başlar.

Bu bir "simgesel dil" anlatımıdır. Anlamak için kapsadığı her öğeye bir simge olarak bakmak, simgelerin anlamlarına varmak gerekir.

Nitekim İncil'deki bir anlatımda, İsa'nın ölmüş olan Lazarus'u mezardan kaldırıp yeniden yaşama kavuşturması olayı bir mucize gibi gösterilir ama işin aslı Nazarenlerin yöntemleri uyarınca bir inisiyasyon işlemi yapılmış olmasıdır.

Bu tür anlatımların yoğunlaştığı tarihsel dönemin, Siyonistlerden kopan Tapınakçıların giderek güçlendiği dönemle örtüştüğü dikkati çeker.

Aynı sıralarda günümüzdeki Fransa'nın güneyde Pireneler ve Akdeniz ile buluştuğu bölgede (Langudoc'ta) Katolik Kilisesi'nin "sapkınlığın daniskası" olarak nitelediği Kathar inancı yaygınlaşmaya başlamıştır. (Ardından Katharlar, Katolik Kilisesi'nin düzenlettirdiği bir seri haçlı seferiyle yok edilecektir.)

Tarihe bakıldığında bir şey daha dikkati çeker: Yüz yıl kadar sonra yani 14. yüzyıl başlarında Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın ortadan kaldırıldığı sıralarda bu öykülerin de ardı arkası kesilivermiştir.

Asıl sorun, tüm bu efsanesel öykülerin gerçekleri yansıtmakta olup olmadığı değildir. Birçok insanın bunlara inanmış, sonra bu inanışların tarihsel olayları etkilemiş, birçok insanın da bunlara karşı çıkıp çatışma yaratmış, hepsinin birden tarihin akışına yön vermiş olmasındadır.

İnsanlık ve uygarlık tarihi hep böyle inançların, saplantıların, hırsların, umutların, hınçların zıtlaşmaların çevresinde dönmüştür.

***

İsa'nın Davut'un soyundan gelme yani Yahuda ailesinden olduğuna daha önce de değinmiştik ama şimdi bu konu üzerinde biraz daha duralım.

Diyelim ki gerçekten öyledir. Ne çıkar? Çok mu önemli?

Evet!... Çok şey çıkar ve çok önemli sayılır…

Bu olgu, tarih boyunca Tapınak Şövalyeleri ile Siyonistlerin, Katolik Kilisesi ile Katharların hatta bunlardan az ya da çok pay alarak esinlenmiş masonların ve daha birçok kurumun, gerek siyasal gerekse ekonomik bakımdan yön vermiş olduğu birtakım olayların oluşumunu doğrudan etkilemiştir.

Tevrat'a göre, İsrailoğulları'nın 12 kavminden biri olan Yahuda (Judah) ile Benjamin aileleri arasında öteden beri çekişme vardı. Bunun gerekçesinden daha önce söz etmiştik. Kısaca yineleyelim:

Kudüs aslında Benjamin ailesinin malıydı ama Kral Davut devletin merkezini bu kente yerleştirmişti. Benjaminlere göre, kendilerinin olan bölgeyi işgal etmişti. Yahudalara göre ise onlar bu konuyu abartıyor, aslında İsrailoğulları'nın Musa'nın getirdiği tek tanrılı dini kabul etmeyip puta tapmayı (Baal inancını) sürdürdükleri için sorun çıkarıyorlardı.

İsrailoğulları'nın Benjamin ve Yahuda aileleri arasındaki uyuşmazlık, ilginç bir şekilde Masonluğa da yansımış. Şöyle:

Ritüelik toplantıların yapıldığı her mabedin giriş kapısının iki yanına irice birer sütun dikilir. Bu sütunların, Süleyman Mabedi'nin ana binasının giriş kapısının her iki yanına Hiram Abif tarafından dikilmiş olduğu gerek Tevrat'ta gerekse Masonluktaki ritüellerde anlatılan iki görkemli sütunun simgesel karşılığı olduğunu söylenir. Bunlardan biri **B**, diğeri **J** sütunu diye adlandırılmıştır.

Bu iki sütunun simgesel anlamı üzerine her mason kendi yorumunu yapar. Evrende ve yaşamda birbirine zıt iki temel ilke ya da öğenin simgesi olduğu da belirtilir.

Bu iki sütunun tam anlamıyla İkicilik ya da Düalizm olarak anılan felsefeyi temsil ettiği de söylenir.

Alışılagelmiş değerlendirmelerde bu bağlamda karşıtların çatışmasından oluşan diyalektik bir sentezden pek söz edilmez.

Tevrat ve İncil'de yer alan anlatımlar ile masonik ritüellerde geçen alegoriler tıpatıp aynı değildir.

Tevrat'ın hem ***"1. Krallar"*** adlı kitabının 7. bölümünde hem ***"2. Tarihler"*** adlı kitabının 4. bölümünde, Hiram adlı ustanın, bu iki sütundan birine "Boaz", diğerine "Yakin" (Jachin) adını vermiş olduğu belirtilmektedir.

İbranicedeki sözlük anlamlarına göre, Boaz "tam gücünde", Yakin ise "kurulu", "sağlam" ya da "üretici" demektir. Fakat bu açıklamalar buradaki anlatımlar bakımından pek önemli değildir; üzerinde durmaya değmez.

Ancak şimdi burada, bu iki harften birinin Benjamin, diğerinin Yahuda (Judah) ailesini temsil ettiğini düşünmek olasılığı çıkıyor.

Konuya Masonluğun evrensel amacı göz önüne alınarak bakılınca; Hiram Abif, Süleyman Tapınağı'nın başmimarı sayıldığı için şöyle bir yorum da yapılır:

"Kral Süleyman, yaptırdığı tapınağın tüm din ve inançlar için olacağını belirtirken, İsrailoğulları arasındaki uyuşmazlığı gidermek de istemişti. Nitekim Hiram Abif, bunu yansıtmak üzere mabedin ana binasınn girişine o sütunları yerleştirdi."

Böyle bir bütünleşme, birlik, -hatta dilerseniz buna "barışma" diyelim- Siyon Örgütü'nün amaçlarıyla bağdaşan bir düşüncenin ürünü gibi görünüyor.

Ancak, yazar masonların ritüellerin açıklamasını ve yorumunu yapan kitaplarında böyle bir değerlendirme yok. (Belki vardır; ben yaptığım araştırmalar sırasında rastlamadım.)

Benjaminler, daha İsrailoğulları "Vadedilmiş Topraklar"a yerleşmeden önce bile Hz. Musa'nın getirmiş olduğu inanç ilkeleri ve kurduğu din ile tam bir uyum içinde değildi. Tıpkı yüzyıllar sonra Katolik rahiplerin Hıristiyanlıkta, ondan çok sonra kimi Sünni imamların Müslümanlıkta yapmış olduğu gibi, Yahudilerin din adamları da inanç ilkeleri ve dinsel uygulamaların kapsamına kendi bakış açıları uyarınca birtakım dogmalar yerleştirmişti. Bu doğaldır; din başka türlü oluşmaz. Ancak bunlar, Benjaminlerin huzursuzluğunu daha da artırmıştı.

Durum böyleyken, bir de Kral Davut sarayını Kudüs'te, sonradan "Davut'un Hisarı" olarak anılmış yerde yaptırıp, Benjaminlerin hakkını ellerinden almıştı.

Süleyman'ın tüm dinler için bir ortak mabet yaptırması bu sorunu çözmüyordu.

Nitekim İsrailoğulları'nın bu iki kavmi arasındaki uyuşmazlık, sonraları çatışma boyutuna kadar varmış ve Benjaminler'in Kudüs'ü terk etmek zorunda kalışıyla sonuçlanmıştır.

Bir tek Tevrat kaynaklı olduğu için doğruluk ölçüsü bilinmeyen bu tarihsel öyküden Masonluğa yansımış olan birlik ve bütünleşme düşüncesinin, genele yaygınlaştırılmış olduğu görülüyor. "Yeryüzünde insanlar ve toplumlar arasında bu gibi karşıtlaşmaların giderilmesi, sudan nedenlerin bir ulusun kendi içinde de insanlığın bütününde de barışı engellememesi, her yerde dostluğu ve birlikteliği sağlayacak ilkelerin benimsenmesi" gibi bir biçim almış durumda...

Bu düşünce Masonluğa nasıl yansımış?... Masonlar bunu daha en başta, evrensel amaç olarak benimsedikleri bir yüce insanlık düşünüsünden hareketle 18. yüzyıl ortamında mı tasarlamış?

Hayır!...

18. yüzyıl başlarında Speklatif Masonluğu kuranlar, Siyon Örgütü'nün dolaylı etki ve yönlendirişi altındaydı. Siyon Örgütü, bu yeni kurumu, kendi amaçları doğrultusunda bir paravana olarak kullanmak istiyordu. Bunu "Royal Society" ve "Büyük Loca" başlığını taşıyan bölümlerde yeterince ayrıntıya girerek anlatmıştık.

Siyon Örgütü'nün kendi içindeki amaçlarından biri de İsrailoğullarının Benjamin ve Yahuda kavimlerinin soyunu sürdürenler arasında sürekli bir barış sağlamaktı. Kutsal Roma İmparatorluğu'nu yeniden yaşama kavuştururken, -olursa- Hıristiyan dünyasının pek benimseyeceği bu ortak gücü de kullanmak gerekliydi. Masonluğun amaçlarına ilişkin parlak sözler edilerek, masonların buna âlet edilmesine çalışılmıştı.

İsa hep sevgiden söz etmiş, barıştan ve dostluktan yana olmuştur. Elbette kendi soyu olan Yahuda ailesi ile Kudüs'ün asıl sahibi sayılan Benjaminler arasında, kendi yaşam döneminde bile hâlâ sona ermemiş olan çekişmeyi de gidermek istemiştir.

Aileler arasındaki birlik ve bütünleşmeyi sağlayan en güçlü etken, öteden beri evlilik bağıdır. İşte bunun için de İsa'nın, Benjamin kavminden Magdalena ile evlenmiş olduğu iddia edilmektedir.

Şu halde Siyon Protokolleri olarak anılan belgelerde belirtilen şudur:

"Dünyevi krallık da ruhani krallık da dolayısıyla Papalık da aslında İsa ile Magdalena'nın soyundan gelenlerin hakkıdır."

Bu aşamaya kadar iyi... Siyon Örgütü'nün oluşturduğu rüzgârı arkamıza alıp bu noktaya kadar geldik. Fakat bu işin içinde, aslında basit olmakla birlikte, çoğu kimsenin gözünden kaçmış olan ya da gözden özellikle kaçırılmasına çalışılmış bir ayrıntı daha var. İşte ona bakılınca, bu kez Siyon Protokolleri'nin Yahudilerle hiçbir ilgisi olamayacağını ileri sürenlerin tezi zayıflıyor.

Antisemitistler elbette bunu yutmamış... Burada bizim "ayrıntı" olarak nitelemiş olduğumuz konuyu başından beri biliyorlar. Üstelik kendi tezlerinin bir kanıtı olarak bile kullanmışlar. Farkında olmadıkları tek bir nokta, -belki de en önemli nokta, tüm bunların aslında Siyon Örgütü'nün başının altından çıktığı...

Ne yapabilirlerdi ki!... 20. yüzyılın başlarında henüz bu örgütün tarihsel varlığı bilinmiyordu.

SİYONİST MASONLAR

Siyon Protokolleri baştan sona okunduğunda, hayli fantastik tasarımlar içerdiği görülür. Öyle ki bunların 20. yüzyılın İngiliz yazarlarından Ian Fleming'in birçok sinema filmine konu olan "James Bond" serisi romanlarındaki SPECTRE gibi bir varsayımsal gizli örgüt tasarlanarak hazırlanmış olduğu bile düşünülür. Hatta bir 19. Yüzyıl ürünü olduğu için o dönemin ünlü bilim kurgu yazarı Jules Verne tarafından kaleme alınmış olabileceği de akla gelir.

Çağdaş araştırıcılardan kimileri, bu belgelerdeki anlatımlardan en az bir bölümünün, 1864 yılında Cenevre'de yayımlanmış birtakım hicivlerden esinlenilmek suretiyle düzenlendiği görüşündedir.

Sözü edilen hicivleri **Maurice Joly** yazmıştır. Mizraim Riti'nde çalıştığı bilinen bir locanın üyesi olduğu biliniyor. İmparator 3. Napoléon'u hedef alarak olabildiğince yıpratmayı amaçlamış.

Bu belgelerin, dünya çapında ünlü Victor Hugo'nun kaleminden çıkmış olabileceği de düşünülmüştür. Zaten Maurice Joly ile Victor Hugo çok yakın dosttu. Dolayısıyla Victor Hugo, onun hicivlerinden yararlanmış olabilir. Hayal gücü bakımından da Jules Verne'den aşağı kalmaz.

Yahudi karşıtları, bu belgelerin "Yahudilerin hain emelleri"ni gösterdiğini ileri sürerken, kimileri de bunun tam tersini savunur. Bunların, Yahudi karşıtlarınca ve art niyetle Yahudilere mal edilerek, aslında Antisemitist propaganda yapmak amacıyla üretilmiş olduğunu ileri sürerler.

İkisi de yanlış!...

Daha önce de belirtmiş olduğumuz gibi bu belgelerin içeriğindeki bazı anlatımlar, Yahudilerin dinsel ilkeleri ve ulusal amaçlarıyla uyuşmaz hatta çelişki gösterir. Bunların Yahudilerin belgeleri olduğuna, ancak Yahudi dini ve toplumunun kendine özgü ilke ve kurallarını aslında hiç bilmediği halde Yahudilerden nefret etmeye hazır kişiler kanabilir.

Gerek Yahudilere gerekse masonlara karşı olanlar da toplumun bu genel eğiliminden yararlanmış. Bilmeyenlerin, bunu böyle algılamasını sağlamışlar.

Bunu "duygu sömürüsü" olarak nitelersek, acaba haksızlık mı etmiş oluruz?

***

Burada asıl yazmamız gerekenleri bir yana bırakıp, başkalarının yanlışlarını çürütmeye girişmiş olduğumuz gibi bir izlenim edinmiş olabilirsiniz.

Doğru!...

Bunun gerekçesi, geçmişte de günümüzde de piyasada bulunan birçok kitapta ve başka kaynaklarda, hep bu yanılgılı bilginin, desteksiz olarak, sadece tarihte ileri sürülmüş bazı tezlere dayanmak suretiyle yinelenmekte oluşu...

Oysa sizin yani bu kitabın okuyucusunun işin doğrusunu öğrenmeye hakkı var.

Her ne kadar biz bu kitapta birtakım iddialar ileri sürmekte değilsek de ara sıra bunu yapanların ve olur olmaz ya da saçma sapan lâflar edenlerin, ister istemez yanlış bilgiler verenlerin, niçin yanıldığını da göstermemiz gerekiyor.

Sık sık Siyon Örgütü diyerek değindiğimiz Prieuré de Sion, yeryüzünde adının kapsamında "Siyon" sözcüğünün geçtiği, amacını da "Siyonizm" olarak nitelendiren tek örgüt değildir.

Yahudi asıllı olup, Katolikliği seçen Marie-Alphonse Ratisbonne, 1843 yılında Paris'te **"Congrégation de Notre-Dame de Sion"** (Siyonlu Meryem Ana Topluluğu) adlı bir örgüt kurmuştu. Günümüzde de Fransa ve Amerika Birleşik Devletleri'nde varlığını sürdürmekte olan bu örgütün tek bir amacı vardır: Yahudileri Katolik yapmak...

«Hoppala!» diyeceksiniz.

Evet öyle, "hoppala".

Demek ki, bir terim olarak Siyonizm, öteden beri Yahudilerin tekelinde değildir. Antisemitist bir anlam taşımak üzere de kullanılmıştır;

Katolikler tarafından bile...

***

Siyon Protokolleri'nden anlaşıldığına göre Siyon Örgütü'nün tutumu, 19. yüzyıl ortalarında yine değişmiş. Yüz yıl kadar önce işine yaramadığı için terk ettiği Masonluğu yine kullanmayı öngörmüş.

Bunun gerekçesi belli: 18. yüzyıl ortalarında gerek Kıta Avrupası'nda gerekse Britanya'da büyük bir karmaşaya ve kendi içinde çekişmeye giren Masonluk, şimdi önceye oranla tutarlılık göstermektedir. Üstelik güçlenmiş, ilgi toplamaya başlamış, toplumlar üzerine etkili olabilecek bir düzeye gelmeye başlamıştır.

Siyon Protokolleri'nin bir yerinde *"Masonik krallık"* diye bir terimin kullanılmış olması pek önemli değildir.

Bunu, Masonluğun burada belirtilenlerle bağdaşması olarak almamız yanlış olur. Belli ki belirtilen ilkelerin Masonluk ile bağdaştırılması tarzındaki bir düşünüden kaynaklanmış.

Fakat iş bu kadarla kalmaz. Siyon Protokolleri şöyle bir sözle son bulur:

"Siyon'un 33. derece temsilcilerince imzalanmıştır."

Bu konuya girilişinden beri zihinlere şöyle bir soru takılmış olabilir: Bu belgelere niçin "protokol" denmiş?

İşte bu yüzden... Bu belgeler bir "bildirge" ya da kurumun kendi bünyesi içinde düzenlediği bir "proje" değildir. En az iki ayrı kurumun temsilcilerince kabul edilerek imzalanmış bir anlaşma niteliğindedir.

"Siyon'un 33. derece temsilcileri"...

Böyle bir deyişin ne Yahudiler ne de 20. yüzyılda onların politik ülküsü biçiminde tanımlanmış biçimiyle Siyonizm ile bir ilgisi olabilir.

Bu deyiş, doğrudan ve açıkça Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti ile bağlantılıdır.

***

Nasıl kimi meslek sahipleri hemen her yerde "Dr.", "Prof.", "Av.", "Müh." gibi kendi mesleki unvan kısaltmalarını adlarının başında kullanıyorsa, Masonlukta da Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin en son derecesindeki bir masonun bu kurum ile bağlantılı bir belgede geçen adının sonuna "33º" diye bir unvan kısaltması eklenmesi, geleneksel bir uygulamadır. Bunu "Büyük Frederik" başlığı altındaki bölümde sözünü ettiğimiz belgelerde de görürüz.

Demek ki, 19. yüzyılın ikinci yarısında bir tarihte, Siyon Örgütü'nün ileri gelenleri ile Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin 33. derecesinde bulunan kimi masonlar arasında bir toplantı yapılmış. Hatta bir değil birkaç toplantı yapılmış.

Nerede?

Fransa'da… Sadece Fransa'da.

Siyon Protokolleri, bunun sonucunda varılmış olan anlaşmayı yansıtır.

Bu anlaşmadan acaba yalnızca ritin Fransa'daki yüksek konseyinin o tarihlerdeki üyesi olan masonlardan kimisi mi sorumludur?... Kendi kafalarından bireysel bir girişimde mi bulunmuşlardır, yoksa yüksek konsey de bu işe karışmış ve kimi üyelerini böyle bir toplantıya katılıp, böyle bir protokol imzalamak üzere yetkilendirmiş midir?

Fransa Yüksek Konseyi'nin, kimi üyelerini bu bağlamda yetkilendirmiş olduğunu kabul edebilmek zor...

Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin 1786 tarihli olduğu ileri sürülen anayasasında, ritin 33. derecesindeki masonlara birtakım olağanüstü yetkiler tanınmış. Yeni bir yüksek konsey kurabilmek için aslında 33. derecedeki tek bir masonun varlığının bile yeterli oluşu gibi...

Söz konusu yetkilerden biri de şöyle:

"Bu derecedeki masonlar, Masonluğu dilediğince temsil edebilir."

Bu kural, Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin yeryüzünde Masonluğun tümünü tek başına temsil edebildiği varsayımıyla ortaya konmuş olan bir yargı…

Fakat bu yargı yanlıştır çünkü Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti, -ne kadar yaygın olursa olsun- dünya yüzündeki birçok rit arasında sadece bir tekidir. Masonluğun tümünü temsil etmez, edemez.

Dahası var: Bu ritin herhangi bir ülkedeki tek bir yüksek konseyi, sanki tümünü temsil etme yetkisini taşıyormuş gibi bir izlenim yaratılmış.

Anlaşılan o ki, 33. derecedeki kimi Fransız masonlar, Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin anayasa maddesinin kendilerine tanıdığı yetkiyi kendilerince yorumlayıp, Siyon Örgütü'nün ileri gelenleriyle birlikte böyle bir anlaşma imzalamış.

***

Siyon Protokolleri'nin kapsamında Masonluğun belli birtakım politik amaçlar doğrultusunda kullanılacağının yazılmış olması, sonra bunların Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin en yüksek derecesinde bulunan yetkili bir mason niteliği belirtilerek imzalanması, günümüzün anlayışı bakımından çok yanlış hatta çok sakıncalı bir davranıştır.

Sadece bugünün anlayışı çerçevesinde olmasa gerek… Nitekim böyle bir şey yapılmış olduğu öğrenildiğinde, o tarihlerde de masonlarca çok sakıncalı görülmüştü.

Fakat bir kere olan olmuştu.

Olmuşun olmaması sağlanamayacağına göre, böyle bir işin bundan sonra yapılmaması için önlem almaktan başka yapacak şey yoktu.

BU İŞ KİMİN İŞİ?

Söz konusu protokollerin duyuluşundan bir süre sonra, 1875 yılında, İsviçre'nin Lozan kentinde uluslararası düzeyde bir toplantı düzenlendi. Bu toplantıya Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin çeşitli ülkelerdeki yüksek konseylerinin temsilcileri katıldı. Masonluk Tarihi'nde bu toplantı, **"1875 Lozan Konvanı"** olarak anılıyor.

Bu toplantıda, ritin 1786 tarihli olduğu kabul edilen anayasasının bazı maddeleri gözden geçirilip, bunların üzerinde birtakım değişiklikler yapıldı.

Beklenir sonuç: Temsil edilen yüksek konseylerden bazıları yapılan değişikliklerin bir bölümünü kabul etmedi. Masonlukta zaten dünya çapında çoktan oluşmuş bölünmenin, Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti bağlamında da geçerli olduğu, böylece açıkça ortaya çıktı.

Yapılan değişikliklerden biri, bundan böyle 33. derecedeki masonların bireysel yetkilerinden bazılarının kaldırılmasıydı.

Demek oluyor ki bu toplantıya delegelerini göndermiş yüksek konseyler, Siyon Protokolleri ile ilgili olayı öğrenmişti. Gelecekte de buna benzer bir durumla karşılaşılmaması için kendi yetkilerini sınırlandırdılar.

***

Lozan'daki bu toplantıya başlandığı sıralarda çok mutlu olan, koltukları kabaran, çevresine gülücükler dağıtan fakat sonrasında çok bozulan biri vardı: Fransa Yüksek Konseyi'nin o tarihteki büyük komandörü yani başkanı **Adolphe Crémieux**.

Adolphe Crémieux toplantının başında çok mutluydu çünkü herkes onun Fransa'da 1869 yılında büyük komandör oluşundan bu yana benimsediği olumlu ve etkin tutumuyla yaptığı yararlı çalışmalardan övgüyle söz ediyor, onu başarılarından ötürü kutluyordu.

Sonunda ise çöküntüye uğramıştı çünkü konu Siyon Protokolleri olayına geldiğinde, söz alan delegelerden kimisi, aslında bu işi kimin yaptığını bilmeden, sorumlusuna ağır eleştiriler yöneltmişti.

"Yarası olan gocunur!" denir ya, işte bunun tam bir örneği yaşandı.

Ortada herhangi somut bir belge, bir tutanak ya da herhangi başka bir kanıt yok ama "Siyon'un 33. derece temsilcisi" niteliğiyle bu protokolleri imzalamış olan kişinin öncelikle Adolphe Crémieux olduğu belli.

***

Adolphe Crémieux, 1870'li yıllarda Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin Fransa Yüksek Konseyi'nin büyük komandörüydü.

Buraya kadar tamam fakat acaba sadece o kadar mı?... Kimdi?... Kimin nesiydi?... Ne gibi nitelikleri vardı? En azından ne iş yapardı? Sıradan bir mason muydu, yoksa ünlü müydü?

Bu masonun adını şu satırları okuyana dek hiç duymamış olabilirsiniz; sözünü etmekte olduğumuz kişilerden diğer birçoğu gibi...

Oysa Adolphe Crémieux 19. yüzyılda hayli ünlü bir çehre…

Masonlukta bu konu hep böyle… Birileri çıkıp, Masonluk üzerine bir şeyler yazar; ilgi çekmeye çalışılan şeyler… Bunun için de yazıların arasına biraz sansasyon katar. Bunun en kestirme ve çok başvurulmuş yöntemlerinden biri, mason olan ünlülerden söz etmek, toplumda ün edinmiş masonların listesini yayınlamaktır. Fakat işte o sözü edilen ve *"ünlü masonlar"* denilen kişiler aslında ünlü mason değillerdir; basitçe mason olmuş ünlülerdir. Ünlü oluşlarının Masonluk ile bağlantısı yoktur. Asıl ünlü masonlar ise, Masonlukla bağlantılı, olumlu ya da olumsuz birtakım işler yapmış olan masonlardır.

Ender de olsa kimi zaman ikisinin örtüştüğü görülebilir.

Örneğin Amerika Birleşik Devletleri'nin ilk cumhurbaşkanı George Washington ünlü bir masondur. Ondan sonraki cumhurbaşkanları arasında birçok mason vardır ama çoğu bir "ünlü mason" değildir.

Adolphe Crémieux de ünlü masonlardandır.

Napoléon Bonaparte'ın küçük kardeşi Louis Bonaparte'ın dostlarındandı. Hukuk öğrenimi görmüş, yıllarca Bonaparte ailesinin danışmanlığını yapmıştı.

Fransa'da 1848 devriminde etkin rol aldı. İkinci cumhuriyet döneminde adalet bakanı oldu.

Demokratik ve özgürlükçü bir tutumu vardı. Nitekim bu nedenle de Louis Bonaparte bir oldubitti ile imparatorluğunu ilân edip 3. Napoléon adını alınca; aralarındaki dostluğa güvenip şiddetle ona karşı çıktı. Sonuç: Tutuklanıp hapse atıldı.

Onu hapiste uzun boylu tutamazlardı. Nitekim tutamadılar da çünkü ülkede çok iyi tanınan, sevilen bir adamdı. Hakkında doğru dürüst herhangi bir suçlama da yoktu. Bu aşamada «Herhalde aynı zamanda pek ünlü ve yüksek dereceli bir mason olduğu için salıverdiler.» diyen olabilir; bilemeyiz.

***

Adolphe Crémieux çok ilginç bağlantıları olan bir kişiydi. Bir yandan Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin derecelerinde ilerlerken, diğer yandan Mizraim Riti'nin ileri gelenlerinden biri olmuştu. Fransa Büyük Doğusu'nun pek etkin üyelerindendi. Tarihte böylesinin bir örneği daha olup olmadığını bilmiyoruz ama olsa bile herhalde pek enderdir.

Gençliğinde yakın arkadaşı olan Louis Bonaparte'a öyle içerlemişti ki ona karşı tepkisini fanatik bir Karl Marx yandaşı olup çıkarak, Fransa'daki komünistleri destekleyerek göstermişti. Olanak bulursa, imparatoru devirip Fransa'ya yeni bir politik rejim olarak Komünizmi getirmeyi bile düşünüyordu. Bu bağlamda hayli etkili de oldu.

Siyon Protokolleri'ne Karl Marx'ın öngörmüş olduğu ekonomik ve politik ilkeler açısından bakılırsa, kapalı bir dille sözü edilen rejimin aslında belki de ideal sayılabilecek bir komünizmden pek de başka bir şey olmadığı görülür.

Buna karşın Siyon Protokolleri, 1917'deki Bolşevik devriminden sonra Rusya'da *"Kapitalist Yahudilerin kötü niyetini sergileyen belgeler"* olarak nitelenmiştir ama oradaki asıl hedef, Yahudiler ile özdeş tutulan masonlardır. Sonradan, Karl Marx'ın ortaya koymuş olduğu doktrin, Masonluk ve Illuminati ile de bağdaştırılmıştır.

***

Şimdi, bir ara sözünü ettiğimiz ama üzerinde açıklama yapmayı sonraya bırakmış olduğumuz bir ayrıntıya gelelim...

Adolphe Crémieux Yahudi asıllıydı. Fakat bireysel eğilimi ve tutumu hiç de Yahudilik ile bağdaşır gibi değildi. Taban tabana zıt olduğu pek söylenemezse de hayli farklı bir düşünce tarzı olduğundan kuşku duyulamaz. Bunun, "mason" oluşunun "Yahudi" oluşuna üstün gelişinden kaynaklandığı düşünülebilir.

Bu konu üzerinde biraz daha durmalıyız.

Adolphe Crémieux, dünyanın her yerinde sağlam ve sürekli barış ve mutluluk için, tüm insanların tek bir din çatısı altında toplanması gerektiğini savunurdu. Yahudilerin temel özelliği olan, kendilerine göre "Tanrı'nın sevgili kulları", "seçilmiş üstün ırk" gibi dinin temel ilkelerini önemsemiyor hatta çok yanlış buluyordu.

Dolayısıyla hiç de iyi bir Yahudi olmadığı söylenebilir. Buna karşın, 1860 yılında kurulan Alliance Israélite Universelle (Evrensel İsrail Birliği) adlı örgütün başkanlığına getirilmişti.

O işi dört yıl sürdürdükten sonra ayrıldı. Niçin ayrıldığını kesin olarak bilemeyiz ama kişiliğini, bir Komünizm yandaşı olduğunu düşününce bunu kestirmek pek zor olmasa gerek. Yahudilerle diğer uluslardan olan insanlar arasında kendini beğenmişlikle ayırım güdülmesine karşıydı.

Tıpkı Karl Marx gibi...

Karl Marx'ın da Yahudi asıllı olduğunu herkes biliyor.

Bu birliği finansal olarak kim destekliyordu?

Elbette Rotshild ailesi.

Bu durumda başkaca yoruma gerek kalmaz.

***

20. yüzyıl ortalarında olağanüstü düzeyde Amerikan etkisi altına sokulan yurdumuzda, Komünistlik en kötü şeydi. Acaba bundan ötürü mü o tarihlerde Türkiye'de Masonluğa karşıt (antimasonik) yazılar yazanlar, *"Masonluk hem dinsizliktir hem Yahudiliktir hem de Komünistliktir."* diye saçma sapan sözler etmişti?... Bilgisiz halkın indinde "kötü" olan her he varsa Masonluğa yükle. Mantık arama. Masonlukta kötü sayılan her şeyi topla ki, sonra herhangi bir şeyi kötülemeye sıra geldiğinde ona *"Masonluk"* demek yeterli olsun.

Adolphe Crémieux, Fransa'da 1870 yılı ertesinde kurulan Üçüncü Cumhuriyet hükümetinde yine adalet bakanı oldu. O tarihte Fransa'da hızla gelişen, cumhuriyetçilere göre "laik" olan, kralcıların ise "din karşıtı" diyerek nitelendirdiği yeni politik rejim çerçevesinde, insan haklarını, aristokratların başını çektiği kapitalistlere karşı emekçileri elinden geldiğince desteklemişti. Toplum içinde öteden beri süregelen sosyal ve ekonomik dengesizlikleri gidermeye de çaba gösterdi.

Adolphe Crémieux ile bağlantılı olarak böylesine uzun bir anlatımda bulunmamızın nedeni belli olsa gerek... Yahudi asıllı oluşu ve Siyon Protokolleri'ne imza koyuşu, gerek masonlara gerekse Yahudilere karşıt olanların eline çok önemli bir koz verdi. Elbette sadece bir Yahudi olup, üstelik bir ara Alliance Israélite Universelle adlı örgütün başkanlığını da yürütmüş olduğuna bakılarak, asal kimliği ve nasıl bir dünya görüşü olduğu tümüyle bir yana bırakılarak...

Bu bağlamda birtakım başka olgularla da karşılaşıyoruz:

Siyon Protokolleri kapsamında yer alan birçok söz, Adolphe Crémieux tarafından daha 1850'li yıllarda, Louis Bonaparte imparatorluğunu ilân ettikten sonra yapmış olduğu konuşmaların kapsamında geçmiş. Buna dayanarak yapılan bir yorum daha var:

Hani Siyon Protokolleri'nde görülen birtakım anlatımların Maurice Joly'nin hicivlerinden kopyalanma olduğu söyleniyor ya!...

Deniyor ki, aslında olay bunun tam tersi… Maurice Joly, hicivlerini, yakın dostu Adolphe Crémieux imparatora karşı çıktığında yaptığı bazı konuşmaların metinlerinden yararlanarak kaleme almış.

***

Demek ki, bu işin özeti şöyle:

Siyon Örgütü'nün Büyük Üstadı Victor Hugo ile Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti Fransa Yüksek Konseyi'nin Büyük Komandörü Adolphe Crémieux, her ikisinin de yakın dostu Maurice Joly ile birlikte, özellikle Siyon Örgütü'nün işine yarayacak bir tasarım hazırladılar.

Bu tasarımı yazıya döktüler.

Bunlar elbette başkalarının da eline geçti.

"Söyleme sırrını komşuna, o da söyler komşusuna!" deyişinde olduğu gibi, gizli tutulması gereken bu tasarım, başkalarınca da duyuldu.

Duyulunca, masonlar arasında kıyamet koptu.

Bunu sadece Fransa'daki değil, diğer ülkelerdeki masonlar da öğrendi.

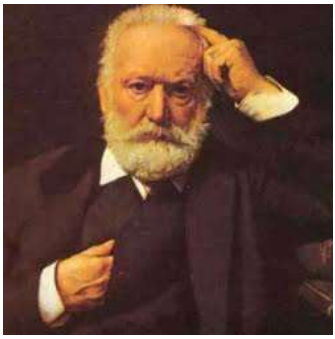
Bu konu, Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin özellikle bu sorun üzerine Lozan'da düzenlenen birleşiminde gündeme getirildi.

Dolayısıyla bu tasarım Siyon Örgütü'nün işine yaramadı.

Peki ama kimliği böyle olan Adolphe Crémieux, -doğruysa- nasıl oldu da kendini aslında monarşiden yana olan ve Fransa'yı krallık ortamında ele geçirme peşinde koşan Siyon Örgütü'ne âlet etti?

İşte bu sorunun yanıtı yok. Sadece yorum yapılabilir. O da şöyle olur:

"Belli ki âlet edilmiş. Bunca deneyimi olan bir bürokrat, bir hukukçu devlet adamı bile kandırılmış. Çünkü o tarihte Siyon Örgütü diye bir şey de bilinmiyor, Victor Hugo'nun böyle bir gizli örgütün başında olduğu da."

Anlaşılan o ki, Victor Hugo, tasarladığı atılımın yürütülememiş olmasına karşın niyetinden caymadı. Ne yapıp edip Masonluğu kendi amacı doğrultusunda kullanacaktı. Madem o kadar ileri bir aşamaya varılabilmiş olmasına karşın bu iş Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti ile olmamıştı, bu kez bir başkası denenirdi: Mizraim Riti.

Victor Hugo'nun ömrü bu bağlamda başarılı bir çalışma yapıldığını görmeye yetmedi. Zaten Fransa'da pek de başarılı olamamış Mizraim Riti'nin arta kalmış kırpıntıları da varlığını zor koşullar altında ancak sürdürebiliyordu.

Dolayısıyla Victor Hugo'dan sonra Siyon Örgütü, mason localarının yakasını yine bıraktı. Bu kez, başka ezoterik örgütler ile yakınlık kurmayı yeğledi. Martinizm gibi... Hani şu "Papus" diye bir takma ad kullanan Gérard Encausse'un canlandırmış olduğu Masonluğa benzer nitelikli örgüt…

Siyon Örgütü açısından olay bu kadar basit ama Masonluk bakımından farklı. Çünkü böylece Masonluğa karşıt girişim ve propagandalarda bulunacak olanların eline konuyu iyi bilmeyenlerin kolayca kapılabileceği bir somut belge geçmiş oldu.

Bu belgenin, ileri sürülen iddiaların sağlam bir kanıtı olup olmaması, kamuoyunun indinde hiçbir şey değiştirmez.

Nitekim bu protokolleri, başta **Schwarz Bostunitsch** adlı Antisemitist bir yazar olmak üzere, Masonluğa karşıt girişimlerde bulunmuş birçok kişinin kullanmış olduğu görülüyor. Hele yurdumuzda, bambaşka nedenler ve gerekçelerle Yahudilik ile Masonluğu ille birbirlerine bağlamaya, kamuoyunu bu yönden etkilemeye pek hevesli olan mason karşıtlarının, 20. yüzyılın ilk yarısında Batı ülkelerinde yapılmış suçlamalardan çok yararlanmış olduğu açıkça belli oluyor.

Papa Leo XIII, 1884 yılında bir aforoz bildirgesi yayımladı. Masonluğa hayli ağır bir şekilde yüklenip, suçlamalar yöneltti. Bu aforoz, Siyon Protokolleri ile de bağlantılıydı.

Diğer mason karşıtları bundan da büyük ölçüde yararlandı. Fakat kaynakça belirtmekten kaçınıp, bunları sanki kendi bulgularıymış gibi gösterdiler. Ne diyelim, canları sağolsun!

ASIL KAYNAK

Siyon Protokolleri'nin asıl kaynağı üzerinde bilimsel yöntem yoluyla incelemeler de yapılmıştır. Ortaya şöyle bir sonuç çıkmaktadır:

"Bu protokoller bir özgün yazılım değildir. Birtakım başka yazılımlardan yararlanılarak düzenlenmiştir. Bunların bir bölümü de Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin bazı yüksek derecelerinin ritüelleridir."

Burada sözü edilen yüksek dereceler, 18. dereceden sonrakilerdir.

"18. dereceden sonrakiler" denilince, bu "Areopaj dereceleri" anlamına geliyor.

Peki bu nasıl oluyor?

Şöyle: Daha önce anlatmış olduğumuz üzere, 1740'lı yıllarda Siyon Örgütü, tarihte ikinci kez Masonluğu doğrudan kullanmak istemişti. Masonluk Tarihi'ndeki ilk ritin oluşumu sırasında düzenlenen ritüellerin içeriğini etkilemişti. Hatırlayalım; ilk riti Andrew Michael Ramsay oluşturuyor ama onun üzerinde Siyon Örgütü'nün Büyük Üstadı gizli niteliğiyle Charles Radclyffe var. Gerçi o tarihte simgesel derecelerin üzerine topu topu üç derece eklenmiş durumda ama bu derecelerin her birinin ritüellerinin kısa ve öz olması diye bir şey yok. Bunun yanı sıra Rozkruacılığın da unutulmuş ve terk edilmiş olduğunu sanmayalım.

Masonlar, bundan sonra Denis Didérot ve Jean Le Rond d'Alembert gibi ansiklopedicilerden, onların ardından doğan Aydınlanma Çağı'ndan etkilendi. Kendi bilgi birikimlerini de katarak, ritüellerini geliştirdiler.

Siyon Örgütü, bunları kendi yararına kullanmaya girişti.

Fransa'da yeniden imparatorluğa dönülmesine pek içerleyen Adolphe Crémieux, başta Karl Marx ile Friedrich Engels olmak üzere o dönemin Komünist yazarlarını izleyerek, Fransa'daki sosyalistleri desteklemeye girişmişti. Görülen o ki girişimleriyle bağlantılı olmak üzere Masonluğun yüksek derece ritüellerinden bazı bölümlerin de bu protokollerin kapsamında kullanılmasını sağlamıştı.

Tüm bunlardan çıkan şudur: Siyon Örgütü, o tarihlerdeki girişimiyle Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nden yararlanmayı öngörmüştü.

Fakat bu tek yanlı değildi. Adolphe Crémieux da Siyon Örgütü'nden kendi hesabına bir yarar elde etmeye girişmişti. Bir karşılıklı çıkar alış verişiydi bu ilişki…

Şunu soracaksınız: «Adolphe Crémieux Siyon Örgütü üyesi miydi?»

Bu soruya yanıt verilemez. Keşke verilebilse ama buna olanak yok. Çünkü tarih boyunca bu örgütün üyelerinin kimler olduğuna ilişkin ayrıntılı bir bilgi yok. Sadece kişilerin yapıp etmelerine bakılarak bu organizasyonun sempatizanı olduğu söylenebiliyor.

Beklenen soru: «Peki ama büyük üstatların adları nasıl oluyor da birbiri ardınca belirtilebiliyor?»

Çünkü 20. yüzyıl ortalarında bu örgütün tarih boyunca yapıp etmelerine ilişkin belgeler açığa çıktığında, büyük üstatların adları listelenmiş ama "üyeler" diyebileceğimiz kişilerden söz edilmemiş.

Yahudi olduğuna bakılırsa, Adolphe Crémieux bu örgütün üyesi olmasa gerektir. Fakat Yahudilerin ilke ve kurallarına ne denli uyduğu da ayrıca sorgulanabilir. Ortada çıkar olunca din kalır mı?

Geçmişine ve eğilimine bakılırsa yine olmaması gerekir çünkü monarşi ve dikta yönetimine karşıdır. Ancak amaç ve eğilimleri çelişkili olsa da bir çıkar alışverişinde birbiriyle iş birliği edenler çok görülmüştür.

Bunun tipik bir örneğini 16. yüzyılda Fransa'nın ünlü kardinali Richelieu vermiş, ülkesinin yararına olacağını düşündüğü için Protestanlar ile iş birliği etmişti.

Sonuç: Siyon Protokolleri, Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin hem kuruluşu ve yasaları hem bu ritin 19. yüzyılda Fransa'da uygulanmakta olan yüksek derecelerinden bazılarının ritüelleri ile bağlantılıdır.

Siyon Örgütü bunlardan da yararlanmaya çalışmış, biz masonların başına iş açmıştır; artık yakamızı bırakmış gibi görünse de...

Her nereye bakacak olursak, her nerede karmaşık bir sorun görecek olursak, ardından mutlaka Siyon Örgütü çıkıyor.

Aslına bakarsanız, Avrupa'daki her olayın, her komplo ve entrikanın ardında ille Siyon Örgütü'nün parmağını aramak doğru olmaz. Bu kitabın kapsamı nedeniyle, Masonluk Tarihi'nde anlatılmayanlar bağlamında Siyonistler üzerinde özellikle durulunca öyle bir izlenim doğuyor.

1885 yılında, Victor Hugo'nun ölümü üzerine Siyon Örgütü'nün büyük üstatlığını bir başka sanatçı, dünya çapında ünlü piyanist ve kompozitör **Claude Debussy** üstlenmişti.

Siyon Örgütü'nün bundan sonrası bizi ilgilendirmiyor ama birkaç söz edip öyle bitirelim.

Claude Debussy, yakın arkadaşı Erik Satie aracılığıyla, 19. yüzyılın üçüncü çeyreğinde yine canlanmış olan Rozkrua Tarikatı'na da girmişti.

Erik Satie, Claude Debussy ile 20. yüzyılda resim sanatında yepyeni bir çığır açmış olan Pablo Picasso ile dönemin Fransız ressamlarından olan, aynı zamanda bir dekoratör ve film yönetmeni **Jean Cocteau** arasında âdeta köprü kurmuştu.

Siyon Örgütü'nün son yüz yıldır benimsemiş olduğu yeni stratejisinde önemli bir değişiklik olmadı... Kültür emperyalizmine devam edildi. Siyon Örgütü'nün büyük üstatlığını Jean Cocteau devraldıktan sonra da bu böyle sürdü; 1963 yılında ölene dek…

Biz de bu kitabı, Jean Cocteau'nun Masonluk Tarihi'nde anlatılmayan bazı konuları simgeleyerek yansıttığı düşünülebilecek **"Oedipus Rex"** adlı yapıtının kopyasıyla sonlandıralım.

Alıntı: Tapınakçılar, Siyonistler ve Masonlar – Üçüncü Kitap